

Rozhodnutia Najv. súdu R. Č. S. vo veciach trestných.

Zákon nenariaďuje, že potrebné zmocnenie k trestnému stíhaniu pre prečin pomlavy v smysle § 9. č. 6. zák. čl. XLI/1914 môže udeliť len bezprostredne nadriadená vrchnosť úradného verejného úradníka, ale hovorí vo všeobecnosti o predstavenej, resp. dozorckej vrchnosti.

Obžalovanému T. bolo kladené za vinu, že na verejnom shromaždení tvrdil o členoch čl. četníctva a o hlavných slúžnych na Podkarpatskej Rusi skutočnosť, ktorá, bola-li by pravdivá, mohla by byť dôvodom, aby proti menovaným zavedené bolo trestné alebo disciplinárne pokračovanie; zmocnenie pre urážku četníctva aj hlavných slúžnych udelilo ministerstvo vnútra. Súd prvej stolice uznal ho vinným prečinom pomlavy aj čl. četníkov aj hlavných slúžnych na Podkarpatskej Rusi podľa § 1. 3 II. zák. čl. XLI. z r. 1914.

Súdna tabuľa zrušila prvostupňový rozsudok v tej časti, ktorou bol obžalovaný uznaný vinným prečinom pomlavy hlavných slúžnych a síce z úradnej povinnosti v smysle § 385. posl. odst. tr. p. pre vecný dôvod zmätočnosti, uvedený v § 385. bodu 1. c) tr. p. a obžalovaného v tomto smere podľa § 326. č. 4. tr. p. z toho bodu obžaloby oslobodila a oslobodenie to odôvodnila takto:

Preskúmajúc I. stupňový rozsudok a stav vecí zbadala súdna tabuľa, že bolo síce dané od ministerstva vnútra potrebné podľa § 8. bodu 3. zák. čl. XLI. z r. 1914 zmocnenie k stíhaniu obžalovaného, pokiaľ sa týka pomlavy četníctva, že však nebolo od župana udelené potrebné podľa § 9. bodu 6. cit. zák. zmocnenie, pokiaľ sa týka pomlavy hlavných slúžnych. Za také nemôže sa považovať zmocnenie predsedníctva ministerskej rady, ktoré bolo ostatne dané pre prečin pomlavy a urážky vlády a nie pre pomlavu hlavných slúžnych.

Vytýkaný nedostatok zmocnenia zakladá zmätočnosť podľa § 385. bodu 1. c) tr. p., ktorú bolo v smysle § 385. posl. odst. tr. p. vziať do povahy z úradnej povinnosti.

Najvyšší súd ale na zmätočnú sťažnosť verejného žalobcu túto oslobodzujúcu časť II. stupňového rozsudku zrušil a obžalovaného opäť aj prečinom pomlavy hlavných slúžnych vinným uznal.

Z d ô v o d o v:

Súdna tabuľa svoj oslobodzujúci výrok založila na úvahe, že bolo síce dané od ministerstva vnútra dľa § 8. bod 3. zák. čl. XLI. z r. 1914 potrebné zmocnenie ku stíhaniu obžalovaného pre pomlavu četníctva, že však nebolo dľa § 9. bod 6. cit. zák. potrebné zmocnenie županského úradu udelené pre stíhanie obžalovaného pre prečin pomlavy hlavných slúžnych a tiež že nemôže sa považovať zmocnenie predsedníctva ministerskej rady, ktoré bolo dané pre prečin pomlavy a urážky vlády a nie pre pomlavu hlavných slúžnych.

Táto ostatná mienka súdnej tabule bola by ovšem správna, keď by trest. pokračovanie proti obžalovanému bolo založené na zmocnení min. rady pre pomlavu a urážku vlády, ktorý prečin nebol ani predmetom obžaloby, avšak súdna tabuľa prehliadla, že trestné pokračovanie proti obžalovanému pre prečin pomlavy hlavných slúžnych zakladá sa zrejme na inom zmocnení a najmä na zmocnení ministerstva vnútra zo dňa 17. rujna 1924, č. 67.694/24 a zo dňa 21. brezna 1925, č. 20.717/1925.

Státne zastupiteľstvo v L. vo zpráve zo 24. žaria 1924, č. 1361/24 obrátilo sa na ministerstvo vnútra o udelenie zmocnenia k trestnému stíhaniu T., že dňa 1. žaria 1924 vo verejnom shromaždení v S. medzi iným predniesol výrok (nasleduje doslovné znenie výroku), — ktorý výrok že involvuje prečin utrpania na cti četníctva a urážky a utrpania na cti hlav-

ných slúžnych podľa § 1., 3. odst. II. č. 1., 2. zák. čl. XLI. z r. 1914 stíhateľný oficiálne k zmocneniu dľa § 8. č. 3. a § 9. č. 6. cit. zákona.

Ministerstvo vnútra vybavilo túto vec tak, že na originál tejto zprávy napísalo: »Ministerstvo vnútra udeluje žadané zmocnení«. Ďalšiu zprávu hl. štátneho zastupiteľstva, že inkriminovaný výrok nepredniesol obžalovaný dňa 1. žaria 1924, lež dňa 14. srpna 1924 a žiadosť, aby horné zmocnenie bolo v tomto smysle opravené, vybavilo ministerstvo vnútra tak, že výnosom z 21. brezna 1925, č. 20.717/25 sdelilo vrchnému štátnemu zastupiteľstvu, že ministerstvo vnútra »své dnom 16. října 1924, čís. 67.694/24 udelené zmocnení vztahuje na výrok T. dne 14. srpna 1924 pronesený.«

Podľa toho udelilo ministerstvo vnútra zmocnenie ku trestnému stíhaniu obžalovného aj pre prečin pomlavy hlavných slúžnych.

Náhľad súdnej tabule, že pre zavedenie trestného pokračovania proti obžalovanému pre prečin pomlavy hlavných slúžnych bolo by potrebné výlučne len zmocnenie županského úradu jako bezprostredne nadriadenej vrchnosti urazených a naproti tomu tedy že zmocnenie ministerstva vnútra jako najvyššej administratívnej vrchnosti že by nemalo právneho účinku, je právne mylný a nemá opory v zákone.

So stanoviska udelenia zmocnenia k trestnému stíhaniu dľa § 9. bod 6. zák. čl. XLI. z r. 1914 treba rozlišovať dva prípady a to:

a) Zmocnenie udeľuje predstavená, resp. dozorná vrchnosť urazenej vrchnosti alebo verejného úradníka a

b) keď dozornej vrchnosti niet, sám urazený.

V tomto prípade boli urazení hlavní slúžni a zmocnenie pre trestné stíhanie práve pre túto urážku dalo ministerstvo vnútra.

Hlavní slúžni sú verejní administratívni úradníci a najvyššia administratívna vrchnosť je ministerstvo vnútra a dľa toho je tedy ministerstvo vnútra predstavenou vrchnosťou hlavných slúžnych jako verejných úradníkov.

Zákon nenariaďuje, že by potrebné zmocnenie k trestnému stíhaniu mohla udeliť jedine a výlučne len bezprostredne nadriadená vrchnosť urazenej verejného úradníka, tedy v tomto prípade županský úrad, ale hovorí všeobecne o predstavenej, resp. dozornej vrchnosti. Že však ministerstvu vnútra charakter takej vrchnosti uprieť nelžá, je samozrejme a jestliže súdna tabula predsa tak učinila, porušila zákon v predpise § 9. bod 6. zák. čl. XLI. z r. 1914 a spáchala zmätkok dľa § 385. bod 1. c) trp.

Bolo preto zmätočnej sťažnosti hlavného štátneho zástupcu vyhovieť, na základe § 33. odst. 1. nov. trp. vadný výrok súdnej tabule zrušiť a vyniesť rozsudok zákonu vyhovujúci.

Zm III 1089/25 zo 7. I. 1926.

Pre poškodeného, prípadne náhradného súkromného žalobcu začína tiež lehota pre ohlásenie opravných prostriedkov od publikácie alebo doručenia rozsudku vo smysle § 388 trp.

Dňa 23. februára 1925 na hlavnom pojednávaní odvolacom boli prítomní v trestnej veci proti J. pre zločin zprenevery námestok vrchného štátneho zástupcu jako verejný žalobca a zvláštny obhájca obžalovaného. Súdna tabula toho istého dňa vyniesla rozsudok oslobodzujúci a strany sa nevyjádřily.

Behom trojdňovej lehoty opravný prostriedok od žiadnej zo strán podaný nebol.

Sedria v N. dala opis rozsudku doručiť verejnému žalobcovi, obhájcovi obžalovaného i zástupcovi poškodeného.

Zástupcovi poškodeného bol rozsudok doručený 17. apríla 1925 a 25. apríla osobne podal tento u sedrie zmätočnú sťažnosť.

Že bola poškodená strana o tom uvedomená, že vrchný štátny zástupca opravného prostriedku neohlásil, zo spisov nie je vidno a zástupca poškodeného to popieral.

Zmätočnú sťažnosť poškodeného shľadal Najvyšší súd opozdenou, a odmietol ju

Z d ô v o d o v:

Podľa ustanovenia § 388. Trp. v novom znení, ktorý podľa § 431. Trp. platí aj pre zmätočnú sťažnosť, je opravný prostriedok ohlásit do troch dní po vyhlásení rozsudku a je-li rozsudok oznámený doručením (§ 329) do troch dní po jeho doručení. Rozsudok bol publikovaný 23. februára 1925 a doručený poškodenej strane 17. apríla 1925, nebol teda v trojdňovej lehote zo žiadnej strany opravný prostriedok ohlásený. V dôsledku toho vošiel rozsudok súdnej tabule v moc práva.

Najvyšší súd nenašiel totiž v zákone podkladu pre názor, že by poškodenému na hlavnom pojednávaní prítomnému ako prípadnému náhradnému súkromnému žalobcovi mala sa počítať lehota pre podanie upravného prostriedku ináč než verejnému žalobcovi.

Je síce pravda, že trestný poriadok v § 42. stanoví, že poškodený môže — odopre-li verejný žalobca obžalobu zastupovať — do ôsm dní zastupovanie obžaloby prevziať a to do 8 dní od vyrozumienia o tom, že verejný žalobca zastúpenie obžaloby neprevzal.

Ale § 42. Trp. súčasne stanoví lehotu prekluzívnu 30dňovú od tej doby, čo verejný žalobca od obžaloby upustil pre prípad, že poškodenému vôbec nebolo oznámené, že štátne zastupiteľstvo od obžaloby upustilo.

V § 286. Trp. zákon ešte nariaďuje, že poškodený má byť upozornený v obsielke na to, že nedostaví-li sa k hlavnému preličeniu, bude súd mať za to, že nehodlá prevziať zastúpenie obžaloby, bolo-li by od nej upustené. V § 323. Trp. však sa stanoví, kedy za preličenia možno trestné pokračovanie zastaviť, keď verejný žalobca od obžaloby upustí.

Jakonáhle ale súd vo veci rozhodol a vyniesol rozsudok oslobodzujúci, súdny poriadok už nevyžaduje vôbec vyrozumenie poškodeného o obsahu rozsudku, lebo ani § 329. Trp. nič o tom nestanoví a v § 388. Trp. nov., keď sa hovorí o doručení rozsudku, zase len § 329 Trp. sa uvádza.

Z toho je zrejmé, že zákon na poškodeného snád v tomto štádiu nezabudol, ale že chce chrániť práva poškodeného intenzívnejšie len vtedy, než súd vo veci rozhodoval, ale nepokladá za potrebné ešte **zvlášť** vyhradzovať nejaké **zvlášťne** práva poškodenému, keď už súd vec preskúmal a obžalovaného oslobodil.

Kdežto aie ešte zákon k líčeniu pred prvým súdom chcel mať poškodeného upozorneného na prípadné následky nedostavenia sa na hlavné pojednávanie, v pokračovaní apelačnom už § 409 trp. chce mať ostatných účastníkov, — mimo obhájcu a vrchného štátneho zástupcu, — uvedomených len vyvesením týždňového soznamu vecí na návestnej doske súdnej tabule. Predpisuje síce tiež oznámenie roku hlavného líčenia doporučeným dopisom, ale výslovne stanoví, nebol-li doporučený dopis odoslaný alebo nedošiel-li, že to nemá právneho účinku.

V § 425. sa ďalej stanoví, že rozhodnutie súdnej tabule musí byť aj poškodenému doručené. Toto doručenie sa má stať ale len v prípade, že poškodený na apelačnom pojednávaní prítomný ani zastúpený nebol. Je zrejmé, že sa tým má teda docieľiť stejný stav, jakoby poškodený na apelačnom pojednávaní bol býval prítomný.

Z tohoto postupu trestného poriadku, z ktorého je zrejma snaha zákonodarcu, aby sa v prospech poškodeného na úkor obžalovaného trestné pokračovanie nepreťahovalo, plynie, že sa nemôže analogicky zo znenia § 42. Trp. usudzovať, že by poškodenému mala byť lehota k podaniu opravného prostriedku v § 388. Trp. stanovená, predĺžená, alebo že by počiatok tejto lehoty mal inakšie pre poškodeného počínať, než § 388. stanoví.

Môže teda poškodený proti rozsudku I.-stupňovému a proti rozsudku odvolaciemu, bol-li na apelačnom pojednávaní prítomný, opravný prostriedok len v tej lehote podať, ktorá verejnému žalobcovi dľa § 388. Trp. prislícha. Nebol-li ale na apelačnom pojednávaní prítomný, v lehote

v § 388 Trp. stanovenej, ktorá sa ráta od doručenia rozsudku dľa § 425. Trp. predpísaného.

Nie je mysliteľné, aby zákonodarca, ktorý v § 42. Trp. — kde sú ešte žalobu nepreskúmal, — ďalšie kroky poškodeného v prekluzívnej lehote 30dňovej po upustení od obžaloby so strany verejného žalobcu vyľúčil, ale aby keď už prípadne dve instancie žalobu shľadaly bezzákladnou, činil právoplatnosť rozsudku cel é roky závislou od tej okolnosti, či poškodený bol vyzrovnaný o tom, že verejný žalobca v lehote § 388. Trp. stanovenej opravného prostriedku proti oslobodzujúcemu rozsudku nepodal.

Najvyšší súd nepreziera, že poškodenému môže byť za ťažko zbadaf, či verejný žalobca v zákonnej lehote opravný prostriedok podal alebo nie. Ale táto obtíž plynie z novej úpravy opravných prostriedkov § 388. Trp.

Kdežto drieb bolo sa o podaní opravného prostriedku hneď po publikácii rozsudkov vyjadriť a teda prítomný poškodený na hlavnom pojednávaní hneď vedel, či verejný žalobca opravný prostriedok podá alebo nie a teda svoj náhradný návrh podľa toho mohol uiniť, v novej úprave má verejný žalobca trojdňovú lehotu k podaniu opravného prostriedku vyhradenú, ktoré práve uvádza poškodeného v neistotu o tom, čo sa stane.

Táto medzera zákona nemôže však pre poškodeného na úkor obžalovaného zakladať nové práva, ktorých v pôvodnom znení trestného poriadku nemal. Nadto môže sa poškodený zabezpečiť tým, že ohlási svoj náhradný opravný prostriedok pre ten prípad, že tak verejný žalobca neučiní.

Ponevác teda v danom prípade sťažovateľ lehotu v § 388. Trp. predpísanú nedodržel, ale zmätočnú sťažnosť po doručení odvolacieho rozsudku len ôsmy deň podal, shľadal Najvyšší súd túto zmätočnú sťažnosť opozdenou a ju podľa § 434. odst. 3. Trp. odmietol.

Zm III 546/25 z 8./I. 1926.

Silné rozčulenie v smysle § 307. tr. z. (aj § 281. tr. z.) musí byť tak veľké, že je prekážkou kludnej rozvahy a obmedzuje schopnosť rozhodovania.

Obžalovanému J. bolo za vinu kladené, že úmyselne, avšak bez úmyslu usmrtiť, bodnuf M. nožom do chrbta, ťažko ju poranil na tele, čo malo za následok smrť poškodenej M.

Porotný súd, zodpovedav kladne I. a III. otázku skutkových, zistil tento skutkový stav:

J. dňa 9. mája 1924 večer o 21. hod. preto, že ho konkubina jeho M. opustila a k jeho vyzvaniu nechcela sa vrátiť k nemu, vreckovým nožom ju porezal na pravom rameni a bodnul ju do chrbta pod lopatku, následkom ktorého poranenia M. 21. mája 1924 zomrela.

J. na žiadosť M. opustil svoju manželku a žil asi tri mesiace v konkubinate s M. Potom ho táto opustila a vrátila sa k svojmu otcovi. Obžalovaný išiel za ňu, lebo bol do nej zaľúbený, a pýtal ju po dlhšiu dobu, aby sa k nemu vrátila, než marne. Nato spáchal čin, hore opísaný.

Porotcovia riešili VIII. otázku právnu, danú im na § 307. odst. 1. tr. z., kladne a vyslovili tým, že obžalovaný čin spáchal v silnom rozčulení.

Následkom tohoto verdiktu porotcov porotný súd kvalifikoval čin obžalovaného podľa § 307 odst. 1. tr. z.

Verejný žalobca podal zmätočnú sťažnosť z dôvodu zmätku podľa § 385 č. 1. b) Trp., že čin obžalovaného nebol kvalifikovaný podľa §§ 301, 306 odst. 1. tr. z.

Najvyšší súd zmätočnej sťažnosti vyhovel z dôvodov:

Okolnosť, či pachateľ jednal v silnom rozčulení, je otázkou práv-

nou. Výrok poroty v tomto smere môže byť Najvyšším súdom preskúmaný.

»Silné rozčúlenie« vo smysle § 307. tr. z. (aj § 281 tr. z.) musí byť tak veľké, že je prekážkou kľudnej rozvahy a obmedzuje schopnosť rozhodovania.

M. opustila obžalovaného už drieb a odšahovala sa k svojmu otcovi. Toto jej rozhodnutie nestalo sa teda teprv tesne pred vykonaním činu obžalovaného, neprišla náhle a nemohla naňho účinkovať jako údalosť nečakaná, vznečujúca silné rozčúlenie. Obžalovaný to skôr vedel, poznal zámysel M., nevrátiť sa k nemu, a mohol ba musel predpokladať, že ona svoj úmysel nezmení, neučinil rozhodnutie opačné a že teda aj jeho návšteva u nej dňa 9. mája 1924 bude bezvýsledná a jeho žiadosť, aby sa vrátila, bude marná. Takýto trvalý stav môže spôsobiť pomer napjatý, isté rozhorčenie a nevôľu, ba aj čiastočné rozčúlenie, nie však silné rozčúlenie v hore uvedenom smysle.

Ani tvrdené, než nezistené požitie 1½ deci pálenky nemohlo mať na človeka druhu obžalovaného taký vliv, že by vzbudilo u neho silné rozčúlenie.

Ani v inom smere skutkové zistenia, hore uvedené, nepodávajú nejaký fakt, ktorý by bol spôsobilý uviesť obžalovaného v duševný affekt, rovný silnému rozčúleniu.

Za tohoto stavu okolnosť, že obžalovaný poškodenou bol odmietnutý, nemôže stačiť k záveru, že obžalovaný jednal v silnom rozčúlení.

Zm III 1144/25 z 12./II. 1926.

Doba premlčania činu nemôže byť prerušená prípadným trestným pokračovaním, alebo niektorým súdnym opatrením v cudzozemsku.

Najvyšší súd vyniesol tento r o z s u d o k :

Z dôvodu zmätočnosti, označeného v bode 1. c) § 385. Trp. z úradnej povinnosti zrušuje sa rozsudok súdnej tabule, čo do viny obžalovaného z prečinu krádeže, tak jako aj čo do všetkých následkov tohoto odsúdenia a obžalovaný oslobodzujú sa na základe bodu 3. § 326. Trpp. obžaloby vznesenej naňho pre zločin krádeže dľa § 333. Trz. a § 48. Trz. nov.

Trestné následky vo smysle § 482. Trp. — znáša erár. Dôvody:

Pred preskúmaním zmätočných sťažností spozoroval Najvyšší súd toto:

Krádež obžalovanému na farchu kladená bola spáchaná v Budapešti v noci na 9. decembra 1918. Obžalovaný bol ešte tejto noci chytený a na policajný hlavný kapitanát odvedený, kde ho ráno o 7. hodine vyslychali.

Skutkový stav bol tunajším vrchnostiam sdelený prípisom kr. štátneho zastupiteľstva v Budapešti zo dňa 2. februára 1923. č. 8118/1923 k. ú., štátne zastupiteľstvo v Košiciach dalo na to obžalovaného aj tu vyslechnúť policajným riaditeľstvom v Košiciach a potom podalo proti obžalovanému obžalobný spis pre zločin krádeže u sedrie v Košiciach, kde — jako prvé súdne opatrenie — bol obžalobný spis protokolovaný dňa 19. septembra 1923.

Od spáchania žalovaného činu, tedy od 9. decembra 1918 až do 19. septembra 1923, naše súdy sa vôbec nezabývaly touto vecou.

Obžalovaný bol súdnou tabulou miesto zločinu s použitím § 92. Trz. a vzhľadom na § 20. Trz. odsúdený a to len pre prečin krádeže na 4 mesiace väzenia. Kvalifikácia činu prečinom — stala sa právoplatnou, lebo proti rozsudku súdnej tabule vrchný štátny zástupca neoznámil opravného prostriedku a následkom toho nemôže byť táto kvalifikácia už zostrená so strany verejného žalobníka.

Dľa posledného odstavca § 106. Trz. premlčí sa však zavedenie trestného pokračovania dotyčne prečinov — vypršaním troch rokov.

Má byť tedy riešená tá otázka, či vzhľadom na to, že u našich súdov sa v tejto veci viac než tri roky nič nestalo, — nenasledovalo premlčanie v smysle bodu 3. § 105. a dľa §§ 107. a 108. Trz.

V tomto smere môže byť reč o tom: prerušilo-li dobu premlčania niektoré prípadné opatrenie kr. trestnej sedrie v Budapešti, pretože je pravdepodobné, že tam bolo prevedené trestné pokračovanie až do toho stadia, keď vyšlo na javo, že sa obžalovaný, jako občan Československej republiky — nedá predvolať na prípadné hlavné pojednávanie do Budapešti; s druhej strany zase tieto spisy nám nestoja ani k dispozícii.

Najvyšší súd mal za to, že doba premlčania činu nemohla byť prerušená prípadným trestným pokračovaním, alebo niektorým súdnym opatrením v c u d z o z e m s k u.

Nehfadiac vôbec na to, že pre nás môže byť smerodajné len opatrenie našich vlastných súdov, — ani trestný zákon, ani trestný súdny poriadok nepozná žiadneho ustanovenia, dľa ktorého občan niektoré trestné pokračovanie zavedené a prípadne aj prevedené v cudzozemsku, — by mohlo mať účinok na občana Československej republiky a to práve v neprospech tohoto. Práve naopak len v prospech takého nášeho občana nariaďuje § 13. Trz., že čiastka trestu v cudzozemsku odpykaného má byť u nás vždy započítaná do trestu, tu ustanoví sa majúceho.

Z tohoto teda plynie, že v neprospech nášho občana nemôže byť uplatnené ani také cudzozemské súdne opatrenie, ktoré by prerušilo dobu premlčania činu — to vysvitá aj z ustanovení § 18. Trz.

Ponevác tedy v tejto veci minulo viac než tri roky bez toho, že by premlčanie bolo bývalo prerušené súdnym usnesením, alebo nariadením — preto trestný čin právoplatne len prečinom kvalifikovaný, pre ktorý obžalovaný súdnou tabulou ešte nie právoplatne odsúdený — sa premlčal.

Je tedy tu dôvod zmätočnosti, na ktorý — dľa posledného odstavca § 385. Trpp. súd má hľadieť z úradnej povinnosti.

(Čís. Zm III 89/25 zo dňa 9. decembra 1925.)

K § 89. tr. z.

Nemôže sa obžalovanému zachovalosť ako obľahčujúca okolnosť priznať preto, že síce odsúdený už bol, ale pred viac rokmi.

Zm III 940/25.

Nie je poľahčujúcou okolnosťou pri podplatení, že verejné orgány cez to konaly svoju povinnosť.

Zm III 922/24 z 5. VIII. 25.

Je prifažujúcou okolnosťou, keď trestné činy boli opakované vo viac prípadoch, než je to predpokladom pre vymereanie úhrnného trestu.

Zm III 410/24 z 7. II. 25.

Nemôže sa pokladať jako prifažujúca okolnosť zpätilosť, keď ožalovaný dopustil sa znova tohože trestného činu, pre ktorý bol drieriv podmienčne odsúdený a osvedčil sa v zkušebnej lehote.

Zm I 205/25 z 5. VI. 25.

Je prifažujúcou okolnosťou, keď obžalovaný čin spáchal jako poslanec, pretože dôstojnosť a dôležitosť tejto funkcie žiada, aby jako zákonodarca sám zákonov zachovával a ostatným dobrým príkladom predchádzal.

Zm III 940/25.

Bola-li pri zločine podľa § 2. zák. čl. XL : 1914 spáchanom so zbraňou, opomenutá kvalifikácia podľa § 6. cit. zák., je túto v kvalifikácii neocenenu okolnosť považovať ako obťažujúcu.

Kr III 816/23 z 7. VII. 25.

Konkurencia dvoch trestných činov nie je okolnosťou prirážajúcou, pokiaľ okolnosť táto je základom upotrebenia § 96. tr. zák. a nasl.

Kr III 473/22 z 22. IV. 24.

K § 92. tr. z.

Ustanovenie § 54. tr. z. platné v mimoslovenskej časti republiky, odpovedá analogicky predpisom § 92. tr. zákona, platného na bývalom území uhorskom.

Zm III 627/25 z 13. VII. 25.

Bolo-li pri sadzbe žalára do troch rokov použité pri výmere trestu § 92. tr. z., nutno stanoviť trest väzením v trvaní pod šesť mesiacov.

Kr III 761/22 z 13. XII. 24.

Je-li stanovená pre pobočný trest v zákone minimálna sadzba (na pr. § 3. odst. II. zák. čl. XVI : 1914 od 100 Kč—6000 Kč) nutno pri použití § 92. tr. z. sostiť aj pri bočnom treste pod najnižšiu mieru v zákonnej sadzbe stanovenú.

Zm III 122/25 z 7. V. 25.

Bolo-li pri sadzbe do jedného roku väzenia pri vymeraní trestu použité § 92. tr. z., nutno trest vymerať peňažitou pokutou.

Kr III 87/23 z 20. I. 25.

§ 92. tr. z. má na mysli v prvom rade zkrátenie trestu v tom istom druhu, ktorý má na mysli trestná sadzba. Pri treste káznice od 5—10 rokov vyhovuje predpisu § 92. tr. z., keď trest káznice sa sníži na najnižšiu mieru dvoch rokov. Keď by aj táto dvojročná káznica bola príliš prísny trestom, môže byť určený žalár kratší dvoch rokov.

Kr III 330/23 zo 4. VII. 23.

Bolo-li pri pokuse trestného činu, na ktorý je stanovený žalár do 2 rokov, použité pri vymeraní trestu vedľa ustanovenia § 66. tr. z. aj ustanovenia § 92. tr. z., nutno trest stanoviť peňažitou pokutou.

Zm III 311/25 z 23. V. 25.

K § 93. tr. z.

Vysoký vek 69 rokov môže byť sám o sebe dôvodom použitia § 93. tr. z. Silná telesná konštitúcia nepadá na váhu.

Kr III 168/20 z 6. X. 20.

ad § 96 tr. z.

Materiálna konkurencia zločinu podvodu a prečinu dľa § 33. zákona o vysťahovalcoch je možná.

Zm III 392/24 z 20./9. 1924.

Použil-li pachateľ obnosu svereného mu súkromou osobou ku krytiu spáchanej zprenevery v úrade, má miesto materiálna konkurencia zločinu podľa § 462 so zločinom podľa §§ 355 a 356 tr. z.

Zm III 651/24 z 6./11. 1924.

Ad § 101 tr. z.

Je-li na spáchané trestné činy trest väzenia a štátneho väzenia, má byť trest vymeraný väzením.

Zm III 949/25 z 20./11. 1925.

ad § 108 tr. z.

Odvzdanie spisov kancelárii ku vybaveniu obsielok je opatrením súdu vo smysle § 108 tr. z.

Zm III 755/24 z 11./10. 1924.

Sostavenie soznamu porotcov nie je opatrením súdnym, ktoré by prerušovalo premlčanie a nie je ani praejudiciálnou otázkou trestného sporu, ktorý má byť porotným súdom riešený.

Zm III 1128/24 zo 7./1. 1925.

Nariadenie vyšetrojúceho sudcu, aby bol učinенý preklad určitej listiny, je opatrením vo smysle § 308 Trz.

Zm III 815/24 z 29./10. 1924.

Tá okolnosť, že medzi dvoma zasadnutiami porotného súdu uplynula doba, dlhšia 6 mesiacov, nemá za účinok prerušenie premlčania.

Zm III 1128/24 zo 7./1. 1925.

Premlčanie sa prerušuje len opatrením tunajších, ale nie cudzích súdov.

Zm III 89/25 z 9./12. 1925.

Zaslanie spisov štátnemu zástupcovi k návrhu i vo veciach súkromých prerušuje premlčanie.

Zm III 342/25 zo 6./5. 1925.

Tá okolnosť, že páchatelia pri prevádzaní lúpeže rôzne pracovali (jedon použil násilia a druhý odňal peniaze) nevylučuje pojem spolu-páchateľstva, keď jednali v úmysle vopred uváženom a spoločnom.

Zm III 1087/24 z 15. I. 1925.

Páchateľ podľa § 70. tr. z. nemôže sa súčasne previniť jako účastník podľa § 69. tr. z.

Zm III 1052/25 z 21. XII. 1925.

Ad § 110. tr. z.

Prehlásenie poškodeného učinенé pri súdnom výslechu, že sa so svojim nárokom ná náhradu škody pripojuje k trestnému pokračovaniu, nie je návrhom na potrebanie obžalovaného.

Zm III 531/24 z 19. XII. 24.

Ad § 112. tr. z.

Učinil-li ten, proti komu bolo vedené stopovanie, proti oznamovateľovi súkromý návrh na potrebanie pre utrhanie na cti drieb než stopovanie bolo zastavené, vyhovuje návrh požiadavku zákona a nelzá ho považovať za predčasný a preto za nesprávny.

Zm III 366/24 z 16. XII. 25.

Ad § 113. tr. z.

Matka poškodeného, starého nižé 16 rokov, nemôže učiniť trestný návrh proti vôli otca alebo zákonného zástupcu.

Kr III 588/22 z 29. XII. 24.

Súkromý návrh učinенý úradníkom firmy v zastúpení šéfa bol by len vtedy nedostatočný, keď by sa preukázalo, že bol učinенý proti vôli poškodeného alebo že ho tento odvolal.

Zm III 1134/24 zo 27. V. 25.

Ad § 120. tr. z.

V dôsledku nesprávnej kvalifikácie trestný čin svoj pôvodný charakter neztráca.

Zm III 1090/24 z 28. IV. 25.